

for nordisk Oldkyndighed 1850 s. 40). Drag i framställningen påminna om Urdarbrunnen. Så t. ex. omnämnes ett träd, som växer i källan, bestråladt af solen och alltid blomstrande¹.

Från mythologien känna vi elfven Leiptr, med det ljusa vattnet, motbilden till Grekernas Styx (Helg. Hund. II str. 30); men äfven etterfloderna, i hvilka de fördömde vada (Völuspá str. 41, jfr str. 38). Den lugna, klara floden, som i sin spegel återstrålar de glänsande vapnen och smyckena ombord på fartygen, målas vackert af Sturla Þórðarson i följande vers:

*Svá var Elfr
gull at lita
glæsilig,
sem á gull sæi,*

d. v. s. »hela Elfven var så glänsande att skåda, som om man sett på guld» (Flatöboken III s. 180).

Den vilda, brusande strömmen, som nedstörtar från fjällen², har blifvit föremål för en synnerligen imponant skildring af Eilifr Guðrúnarson, som uti þórsdrápa sökt teckna den öfversvämmande elfvens sublima kraft. Det gälde för skalden att måla, hvad som i det poetiska språket hette en *þjóðá* d. v. s. en storflod (Grógaldur str. 8; Þórsdrápa str. 5) med dess framforsande vattenmassa³. Skalden berättar (þórsdrápa str. 5 ff.) om Thors och hans följeslagars genomvadande af floden Vimurs störtvågor (*hlaupár*), hvilka, satta i häftig rörelse, fnyste etter (*æstar fnæstu eitri*). Männen arbetade sig fram genom »vindmarken» (*byrmörk*), under det att klippor och stenar brakande träffades af deras jernskodda stafvar. Vågorna

¹ *Tré eitt er vaxit í keldunni ok stendr þat jafnan með blóma, en þegar er sólin rennr upp, þá skínn hón þar allan daginn.*

² *fellihryn fjalla*, þórsdrápa str. 6.

³ *Veltanda vatn*, Atlakviða str. 29; *rennanda vatn*, Äldre Gulathingsslagen s. 19.